

KAMIOŤĂ•KEM V AMERICE - 29.

PĀjtek, 16 kvĀten 2014

San Francisco je prý mĀstem homosexuálĀ. Āíká se to, já nevím, Ā¾ádné jsem nevidĀl, anebo jsem je nepoznal. Je mĀstem podivných lidíĀek, jestli to tak mĀĀ¾u Ā™íct, na ulicích, kde chodí turisté, uvidíte kouzelníky, mimy a muzikanty, kte pĀ™edvádĀjí své umĀní a kupodivu se ani nezlobí, kdyĀ¾ jim nic nedáte. Však Ā™íkám, podivní lidé.

A ještĀ jedna zvláštnost tu je, málo aut. PĀ™estoĀ¾e je San Francisco na západĀ, nemá kaĀ¾dý ony by se tam totiĀ¾ nevešly. Nejen Ā¾e nejsou garáĀ¾e, není ani místo na ulici pro zaparkování. Zato je tam to, co nemá Ā¾ádné jiné mĀsto na západĀ, veĀ™ejná doprava. Není to jen známá kablovka, je to i síĀ¥ trolejbusĀ a autobusĀ, šplhající na nebetyĀné kopce a spouštĀjících se zas dolĀ. To se ví Ā¾e turisté museli vidĀt vš jezdit jsem po tĀch kopcích a pokoušel štĀstí Āim dál víc, aĀ¾ jednoho dne se stalo, co pĀ™ijít muselo, no pĀ™ehnal jsem to, no. Nestalo se nic, ale já vĀdĀl, Ā¾e tohle uĀ¾ je moc. Mí turisté ne, ti netušili, jen se drĀ¾eli Āel dalo, protoĀ¾e spadávali ze sedadel, shodou okolností to byl zájezd dĀchodčĀ… ChtĀli se na ty povĀstné kopeĀ podívat, tak jsem jel. UĀ¾ kdyĀ¾ jsem zatĀel doleva a dolĀ, jsem zachyt spodkem autobusu o hranu kopce, ale v tu chvíli uĀ¾ jsem nemohl couvnout. JeštĀ jsem si všiml znaĀky absolutnĀ zakazující vjezd autobusĀ, ale uĀ¾ jsem tam byl. Já se mĀl, já se moh drĀ¾et volantů, lehce jsem visel v pásu, stál na brzdĀ a pomalu se sunul s kopce. PrĀvodkynĀ vedle mĀ ale zbledla a zapĀšahala mĀ tiše, aby nikdo neslyšel, abych jen jel opatrnĀ, a uĀ¾ nikdy, ale nikdy tohle nezkoušel. Slíbil jsem jí to a slib dodrĀel.

Golden Gate, co mohu ještĀ napsat, co není notoricky známo? Byl jsem zvĀdav, tak jako kaĀ¾dý našinec, co bych zapíral. A dostal jsem se tam ještĀ dĀ™iv neĀ¾ s turisty. Na to jsem úplnĀ zapomnĀl. Kus nad San Francisk je mĀsto Ukiah, Āte se to Jukájo a odtamtud vozil mĀj podnik jako zpáteĀní náklad od San Diega prkna. A tak jsem se tam dostal i já, naštĀstí jen jednou, kdyĀ¾ jsem zaskakoval za jiného Ā™idiĀe. No a protoĀ¾e jsem zvĀdavej, jsem to musel vzít pĀ™es most. To jsem netušil, Ā¾e aĀ• k nĀmu vede dálnice, stane se za mostem normální mĀstsk ulicí a já se octnu s trakem v mĀstském provozu a budu se sunout pomalinku od kĀ™iĀovaty ke kĀ™iĀovatce, proklínán všemi motoristy kolem. Ale vidĀl jsem a pĀ™ejel Golden Gate. A trvalo mi to jen o nĀkolik hodin déle, neĀ¾ normální cestou kolem mĀsta. Ano, pĀ™átelé, vidĀl jsem a pĀ™ejel Golden Gate.

Jak uĀ¾ jsem se zmínil, zaparkovat v San Francisku není jednoduché, a co teprve kdyĀ¾ máte na starosti autobus. Jednou jsem parkoval pĀ™ímo pĀ™ed hotelem, byl jsem celý pyšný, jak jsem se krásnĀ uchytil, jenom asi metr autobusu pĀ™eĀníval do zákazu zastavení. To pĀ™ece není tak moc, a tak jsem to tak nechal. SamozĀ™ejmĀ, Ā¾e kdyĀ¾ jsem ráno pĀ™išel, mĀl jsem za stĀraĀem pokutový lístek. Naštval jsem se tenkrát moc a k šeku na pokutu jsem pĀ™iloĀ¾il dopis soudci, co si o nich v San Francisku myslím. O tom, jak sice turisty chtĀjí, a hlavnĀ jejich peníze, ale pro nás ubohé Ā™idiĀe autobusĀ, neudĀlají nic. Ā¾ádný div, Ā¾e to mĀsto všichni nenávidíme a tak dál. K mému pĀ™ekva mi pĀ™išel asi za Ātrnáct dní dopis od soudu ze San Franciska, kde se mi soudce omlouval za zpĀsobené pĀ™íkoĀ™ za to, Ā¾e to oni takhle nechtĀjí, a Ā¾e mĀj dopis byl popudem pro to, aby vyhradili ve mĀstĀ jedno parkovištĀ jen autobusy a zadarmo, bez poplatku. PĀ™iloĀ¾ena byla mapka a mĀj šek. To vše i s dobou na dopravu dopisu tam a zpĀt za Ātrnáct dní!

Jaký rozdíl proti Los Angeles. Tam jsem jednou spal v hotelu jiném neĀ¾ obvykle, ale jako obvykle jsem zaparkoval autobus kde se dalo, to znamená v ulici za rohem. Ráno tam byla pokuta, Ā¾e parkuju commercial vozidlo v obytné oblasti a to se nesmí. Napsal jsem soudu, kde teda jako mám parkovat, kdyĀ¾ mí lidé jsou v tom hotelu a do garáĀe nemĀĀ¾u kvĀli výšce. OdpovĀdĀli mi, Ā¾e je to mĀj problém a problém hotelu, a aĀ¥ si to vyĀ™ídíme mezi sebou.

Fisherman Wharf, RybáĀ™ský pĀ™ístav. si zaslouĀ¾í aspoĀ samostatný odstavec. Je souĀástí pĀ™ístavu, hned vedle pĀ™ístavišĀ¥, odkud jezdí lodĀ na Alcatraz, a kde pĀ™istávají i obchodní lodĀ. Fisherman Wharf Ā¾ije ze své rybáĀ minulosti, v restauracích namaĀkaných jedna vedle druhé, je hlavní poloĀ¾kou na menu Seefood, tedy moĀ™ské jídlo. Kraby prodávají pĀ™ímo na chodníku, hemĀ¾í se ty potvory na pultĀ, zákazníci si prstíkem ukáĀ¾í, které chtĀjí, prodavaĀ je hodí s vaĀ™ící vodou, no a obĀd je tady. Odtud také krabi putují dovnitĀ™ do restaurace, aby za cenu podstatnĀ vyššel neĀ¾ na chodníku skonĀili úplnĀ stejnĀ. Jsou tam jiné stánky, kde prodávají Clam chowder, krémovou polévku ze škeblí, mimochodem moc dobrou. MĀĀ¾ete ji mít buĀ• v plastické misce, nebo ve vydlabaném bochníĀku chleba. A lidé tam stojí, jídlo poloĀ¾ené na zábradlí a pozorují tulenĀ, kteĀ™í si tam jen tak plavou. Potápí se a loví kraby, které pak jedí plavaje na zádech, svĀj obĀd poloĀ¾en na bĀ™iše. VĀbec jsem netušil, Ā¾e mĀĀ¾u tulenĀ vidĀt jinde neĀ¾ v polárních krajích, a uĀ¾ vĀbec by mĀ nenapadlo, Ā¾e je mĀĀ¾u p mĀstĀ, tak jako v Praze pozorujem racky.

KdyĀ¾ uĀ¾ mluvím o jídle, musím doporuĀit nejlepší, nikoli nejdraĀší moĀ™sko-jídelní restauraci, co z Monterey, také na Fisherman Wharf a jmenuje se Old Fisherman Grotto. PatĀ™í rodinĀ, tak jak ukazuje vizitka. Co tam není, je to, Ā¾e restauraci zaloĀ¾il kdysi hrdina filmu, jehoĀ¾ jméno jsem ĀásteĀnĀ zapomnĀl. „....., miláĀek slonĀ&ldq Tenhle hlavní hrdina byl, vedle slonĀ, malý indický chlapec, kterého i ti nejvzpurnĀjší sloni milovali, poslouchali a chránili. V dobĀ kdy jsem tam jezdil, sedával tenhle „chlapec“ vĀku tĀĀ¾ko odhadnutelného, snad kolem sedmdesátky, hned za dveĀ™mi restaurace u malého stoleĀku, a vypadal jako bezdomovec, co Ā¾ebrá o jídlo. Ve smetanovĀ bílém obleku, který vypadal pĀknĀ umolousanĀ, by zmátl kaĀ¾dého. Ale tĀmi, kdoĀ¾ ho znali, byl váĀen a c Jako Ā™idiĀe autobusu, který k nĀmu vozí zákazníky, jsem byl poctĀn jeho náklonností, a to myslím váĀnĀ. Fisherman je plný restaurací, jedna vedle druhé. Všechny poloprázdné, ale pĀ™ed touhle stojí fronta. V létĀ podávají Āekajícím jableĀný mošt a víno, to prosím zdarma. A lidé Āekají, protoĀ¾e vĀdí, co pĀ™ijde, aĀ¾ se dostanou dovnitĀ™. Neje kuchynĀ, ale i pĀ™istup personálu, ĀlenĀ rozvĀtvené rodiny. Dámy dostanou po veĀeĀ™i karmínovĀ rudou rĀĀ¾í, servír také prodává víno z vlastních vinic.

NĀkolikrát se stalo, Ā¾e jsem pĀ™ijel neohlášen a vedl mé turisty do téhle restaurace. To uĀ¾ jsem jim pĀ™eden

vyprávěl tuhle historii. Co je vždy zaskočeno, byla čekající fronta, navzdory mému ujištění, že to není problém a že nebudem. Vždy to bylo stejné, starý pán mě pozdravil, zavelel synovi majícímu službu u vchodu, a u mě lidi vedl do zvláštní jídelny, vždy připravené a v pohotovosti pro takovou příležitost. Já se najedl, a přiznávám bez ostychu, že zadarmo, v malém bufetu u vchodu, takřka u stolku s majitelem; což ovšem byla host, bývalým hostem odepřená. Ještě mi na cestu dali láhev vína s přáním šťastné cesty a na brzkou shledanou. Je milé takhle přijít k přítelovi, když je člověk vlastně po daleko od těch svých; Jak jsem říkával, mě jen velký úlet za telefon.

Tak prosím vás nezapomeňte, až budete v San Francisku, zajete si do Monterey. Cestou se můžete zastavit v "Roaring Camp", další, tentokrát zajímavou a použitou turistickou atrakcí. Je v jednom ze sekvojových lesů zde na západě, svezou vás kdysi dřevorubeckým vláčkem - ozubenou dráhou - na vrchol kopce, kde vám z přehledu o příměru pár metrů budou vyprávět o sekvojích. A člověk tam stojí v nové úctě před obrovskými stromy, které už byly, když po zemi chodil Kristus... MICHAL